

На практиці наслідки порушення громадянських, політичних, економічних прав людини працівниками міліції можуть бути різними. Але незаперечним є те, що такі порушення підживляють довіру до міліції з боку населення, ведуть до загострення напруги в суспільстві, перешкоджають ефективній діяльності судової влади, призводять до ізоляції органів внутрішніх справ від народу, викликають критику з боку громадськості і засобів масової інформації, а також сприяють політичному тиску на органи виконавчої влади.

Безперечно актуальним є вивчення теми щодо забезпечення прав людини правоохоронними органами, що спрямовано на засвоєння змісту конституційних прав і свобод громадян, а також формуванню навичок недопущення порушення вказаних прав співробітниками органів внутрішніх справ та уміння ефективно забезпечувати права людини при виконанні службових обов'язків.

ПРОБЛЕМИ НАДАННЯ ПОСЛУГ НАСЕЛЕННЮ ОРГАНАМИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ТА МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ

Тютюнник К.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Галай В.О.

Реформи місцевого самоврядування та адміністративно-територіального устрою, ініційовані в Україні, покликані вдосконалити систему управління місцевими справами, сформувати територіальні громади на новій просторовій основі з ресурсами (правовими, фінансовими тощо), достатніми для надання населенню повноцінних публічних послуг, забезпечення комфортних і безпечних умов проживання людини.

Актуальність означеної теми дослідження ґрунтується на усвідомленні та підкресленні того, що органи виконавчої влади та місцевого самоврядування мають виконувати належним чином покладені на них функції та завдань задля задоволення потреб населення.

Аналізуючи наукові доробки у сфері державного управління, юриспруденції, політології, можемо дійти висновку, що питання надання послуг населенню органами виконавчої влади та місцевого самоврядування активно досліджуються українськими вченими. Так, І.Коліушко та В.Тимошук досліджують правові аспекти надання публічних послуг під час проведення адміністративної та адміністративно-територіальної реформи. В.Авер'янов розглядає послуг як чинник удосконалення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування. В.Долечек висвітлює специфіку нормативно-правового забезпечення надання управлінських послуг і доцільність їх платності. В.Сороко розглядає питання стандартизації адміністративних послуг. О.Поляк та Д.Сухін дають детальну характеристику сутності муніципальних послуг та досліджують проблему підвищення їх якості.

Але незважаючи на значну кількість науково обґрунтованих позицій, думок провідних юристів, в українській фаховій літературі досі не вироблено єдиного підходу до розуміння сутності публічних, муніципальних та адміністративних послуг немає однаковості у використанні дефініцій.

Зокрема, ще в Концепції розвитку системи надання адміністративних послуг органами виконавчої влади були наведені нагальні проблеми надання послуг органами місцевого самоврядування:

- наявність не передбачених законами видів адміністративних послуг;
- поділ адміністративної послуги на кілька платних послуг;
- перекладення обов'язків адміністративних органів із збирання довідок або погодження документів на фізичних та юридичних осіб;
- вимагання від фізичних та юридичних осіб документів, не визначених законодавством або у не передбаченій законодавством формі;
- необґрунтоване справлення плати або необґрунтовано великі розміри плати за надання окремих видів адміністративних послуг;
- встановлення в адміністративному органі графіка прийому громадян у незручний для них час;

необґрунтовано тривалий строк надання окремих послуг;
обмеженість доступу до інформації, необхідної для отримання адміністративних послуг;
неналежне законодавче регулювання процедурних питань надання послуг;
фактичне зобов'язування фізичних та юридичних осіб отримувати супутні платні послуги;
віднесення до повноважень одного органу здійснення контролю і надання відповідних послуг;
відсутність стандартів надання послуг;
ставлення до фізичних та юридичних осіб як до прохачів, орієнтація не на задоволення потреб особи, а на формальне дотримання процедури

Тобто, суть концепції полягає в тому, щоб люди могли витратити менше свого часу, не менш цінного, ніж час чиновників, на заповнення паперів та оплати послуг (погоджень та довідок), які не передбачено законом, але кількість зазначених проблем вказує на зворотне.

Таким чином, українське законодавство містить значну кількість нормативно-правових актів, які частково унормовують зазначену сферу суспільних відносин, проте нажалі жоден з них не регламентує процедурного аспекту відносин особи і влади, досі не вирішене питання щодо розподілу послуг, що надаються органами влади та місцевого самоврядування – на обов'язкові та не обов'язкові, платні та безоплатні, відсутня єдина система сертифікації та стандартизації муніципальних послуг. Тому потрібні реальні важеді впливу на органи влади та місцевого самоврядування щодо надання адміністративних послуг населенню.

ДЕЯКІ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ МИТНИХ ПРАВОВІДНОСИН

Туробова С.О., студент ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., доцент, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Сергєєв І.С.

Митна діяльність - це один із видів людської діяльності, що спрямований на реалізацію митної політики держави засобами митної справи.

Не може бути успішною і боротьба із злочинністю, коли до держави через її кордони незаконно, контрабандним шляхом надходять зброя, наркотики тощо. Тому не випадково у багатьох державах світу, в тому числі в Україні, митні органи належать до системи правоохоронних органів.

У 1992 р. в Україні було створено понад 50 митниць. Керував митною справою спеціально створений для цього орган — Державний митний комітет України.

8 лютого 1997 р. Указом Президента України він був ліквідований і замість нього створена Державна митна служба України, а пізніше Указом Президента України від 24.12.2012 №726/2012 шляхом реорганізації Державної податкової служби України та Державної митної служби України було утворено Міністерство доходів і зборів України. Його визначено головним органом у системі органів центральної влади з питань забезпечення формування єдиної державної податкової, митної політики в частині адміністрування податків і зборів, митних платежів та єдиного соціального внеску.

Сьогодні Міністерство доходів і зборів України — це складна і розгалужена система. Йому підпорядкована 51 митниця, з яких 10 регіональних, спеціалізовані управління та організації. Контроль за переміщенням товарів за кордон забезпечують нині 137 митних постів, а на державному кордоні діють 144 міжнародні, 35 міждержавних пунктів пропуску, 50 пунктів спрощеного переходу. За останніми даними, через кордон щодоби пропускається понад 100 тис. громадян, 20 тис. транспортних засобів, близько 1 млн. т. вантажів, оформляється біля 4 тис. вантажних митних декларацій.

Не зважаючи на набрання чинності з 13 березня 2012 року нового Митного кодексу України, ситуація в галузі митного права залишається непростюю.